

149

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1954 r.

w sprawie wypadków w zatrudnieniu.

Na podstawie art. 36 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Na równi z wypadkami pozostającymi w związku z zatrudnieniem, określonymi w art. 36 ust. 2 dekretu, uważa się wypadki, jakim ulegną pracownicy:

- 1) w związku z wykonywaniem funkcji i zadań zleconych im przez organizacje polityczne, zawodowe lub społeczne,
- 2) podczas zorganizowanej dobrowolnie lub zarządzonej przez władze pomocy siewnej, żniwnej lub akcji mającej na celu ochronę plonów,
- 3) podczas ratowania innych obywateli z grożącego im życiu niebezpieczeństwa,
- 4) podczas udzielania przedstawicielowi władzy państwowej pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych,
- 5) podczas brania udziału w ściganiu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa lub podczas ochrony innych obywateli przed napaścią.

§ 2. 1. Jeżeli wskutek wypadków wymienionych w § 1 osoby nie będące pracownikami stały się inwalidami albo zmarły, przysługuje prawo do renty inwalidzkiej lub rodzinnej oraz do innych świadczeń na warunkach przewidzianych w dekreście z zastrzeżeniem, że za podstawę wymiaru renty przyjmuje się zarobek w kwocie 800 zł.

2. Osobom nie będącym pracownikami, które wskutek wypadków wymienionych w § 1 doznały okaleczenia lub zachorowały, przysługuje prawo do pomocy leczniczej i protezowania w zakresie następstw wypadku, chociaż nie mają prawa do renty. Jeżeli wspomniane wypadki spowodowały śmierć tych osób, przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu, zasiłek pogrzebowy w wysokości 800 zł.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
w. z. L. Chajni

150

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 lipca 1954 r.

w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego oraz udzielania świadczeń z tytułu zatrudnienia za granicą.

Na podstawie art. 7 ust. 4 i art. 16 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 30, poz. 116), zwanego w dalszym ciągu „dekretem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w dekreście uwzględnia się również okresy zatrudnienia na Ziemiach Odzyskanych przed włączeniem tych terytoriów do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Nie podlegają zaliczeniu okresy zatrudnienia w organizacjach i instytucjach oraz okresy służby w wojskowych formacjach, uznanych za zbrodnicze.

§ 2. Warunek 5 lat zatrudnienia po wyzwoleniu, przewidziany w art. 7 ust. 3 dekretu, od którego spełnienia uzależnione jest uznanie okresów zatrudnienia za granicą za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa

Polskiego, nie jest wymagany od osób, które przybyły do kraju po wyzwoleniu w ramach akcji repatriacyjnej Polaków z zagranicy.

§ 3. 1. Z tytułu okresów zatrudnienia za granicą przysługują świadczenia przewidziane w dekreście i na warunkach w nim ustalonych, jeżeli rozporządzenie nie stanowi inaczej.

2. Udzielanie świadczeń z okresów zatrudnienia za granicą ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, chyba że umowa z krajem nowego zamieszkania uprawnionego stanowi inaczej.

§ 4. Okresy zatrudnienia za granicą w górnictwie uwzględnia się przy ustalaniu dodatku, przewidzianego w art. 56 dekretu.

§ 5. 1. Osobom, otrzymującym renty i pensje zagraniczne, oraz członkom ich rodzin przysługują:

- 1) dodatki dla dzieci przewidziane w art. 55 dekretu,

2) zasiłek pogrzebowy przewidziany w art. 60 — 62 dekretu,

3) świadczenia w naturze przewidziane w art. 63 — 65 dekretu, jeżeli świadczenia te nie są udzielane przez instytucję zagraniczną.

2. Świadczenia wymienione w ust. 1 nie przysługują osobom otrzymującym:

- 1) zwrot składek ubezpieczeniowych z instytucji zagranicznych w postaci renty,
- 2) renty zagraniczne z tytułu utraty mniej niż 50% zdolności do pracy wskutek wypadku lub choroby zawodowej;

osobom tym przysługuje jednak pomoc lecznicza i protezowanie w zakresie następstw wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 6. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą wypłacana jest renta starcza, inwalidzka lub rodzinna przez instytucję zagraniczną, przysługuje z dekretu częściowa

renta, obliczona proporcjonalnie do okresu zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, gdy okres tego zatrudnienia wynosił co najmniej jeden rok.

§ 7. 1. W sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem tracą moc przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 kwietnia 1950 r. w sprawie uznania uprawnień nabytych w zagranicznych instytucjach ubezpieczenia społecznego (Dz. U. Nr 17, poz. 148).

2. Renty przyznane na podstawie rozporządzenia powołanego w ust. 1 wypłaca nadal Zakład Ubezpieczeń Społecznych stosując odpowiednio przepisy wymienione w art. 80 dekretu.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
w z. L. Chajn

151

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 29 czerwca 1954 r.

w sprawie ordynacji telefonicznej.

Na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) zarządza się, co następuje:

§ 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 27 października 1934 r. — Ordynacja telefoniczna (Dz. U. Nr 106, poz. 944) z późniejszymi zmianami.

§ 2. Sprawy, o których mowa w rozporządzeniu wymienionym w § 1, zostaną uregulowane przez Ministra

Poczty i Telegrafów w drodze zarządzenia wydanego na podstawie art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. z 1933 r. Nr 63, poz. 481) i ogłoszonego w Dzienniku Poczty i Telekomunikacji.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1954 r.

Minister Poczty i Telegrafów: W. Szymanowski

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Bracka 20a, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna, pl. 3 Krzyży 12, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Rzeszowie, Stalinoogrodzie, Wrocławiu i Zielonej Górze, oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Stalina 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3.